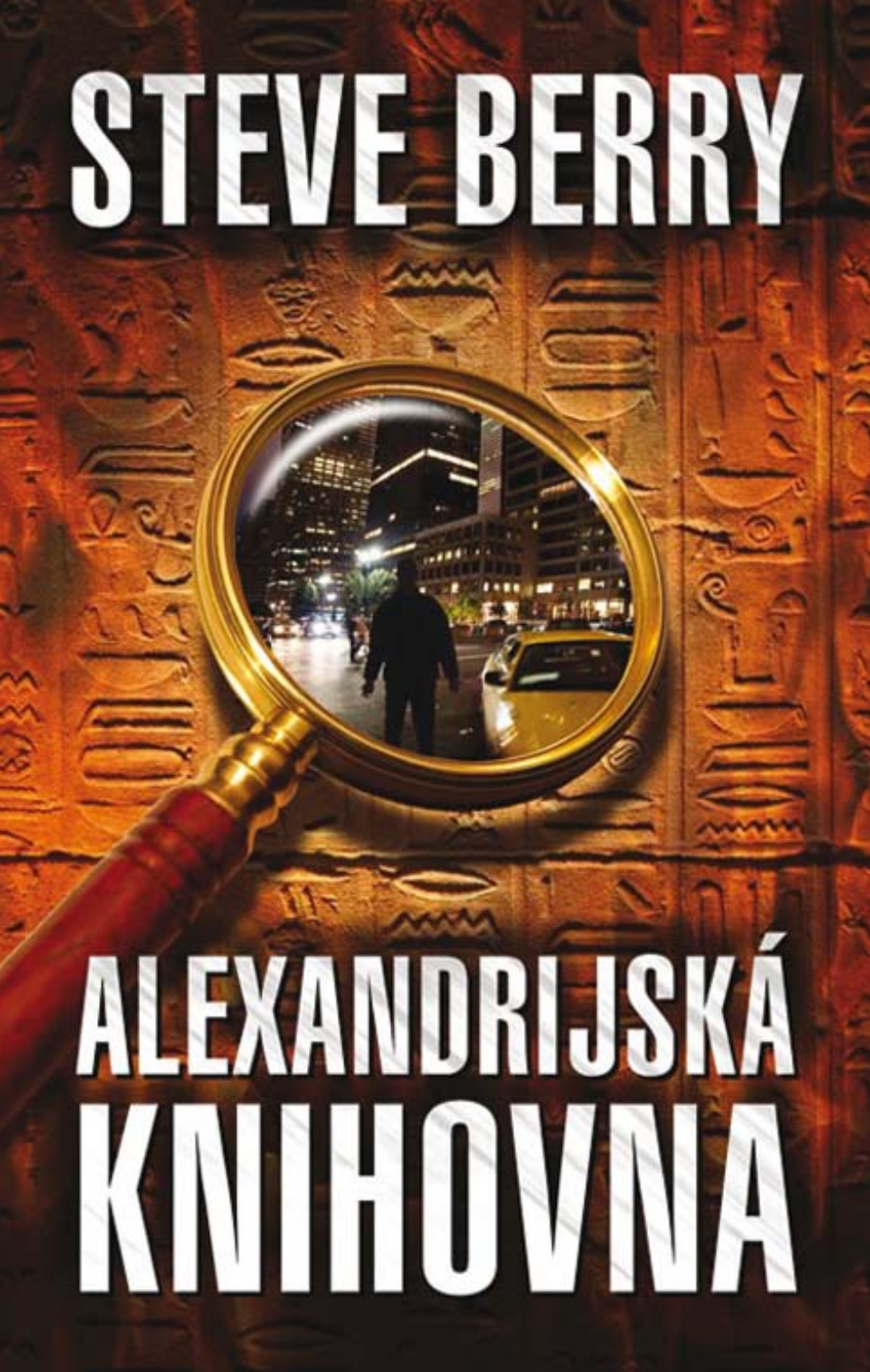
STEVE BERRY

ALEXANDRIJSKÁ KNIHOVNA

STEVE BERRY

ALEXANDRIJSKÁ KNIHOVNA

2012

DOMINO

Copyright © 2007 by Steve Berry
Translation © 2007 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2007 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ALEXANDRIA LINK,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2007,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≋ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2012

ISBN 978-80-7303-738-3

Pro Katii a Kevina

Dva meteority,
které se dotoulaly zpátky na mou oběžnou dráhu

PODĚKOVÁNÍ

Spisovatelé by si měli dávat pozor na zájmeno *já*. Kniha je týmová práce a tým, k němuž mám tu čest patřit, je naprostý zázrak. Takže popáté – mnohokrát děkuji. K lidem, bez nichž bych se neobešel, patří v první řadě Pam Ahearnová, moje literární agentka, která se setkala s bouří jménem Katrina, ale přestála to. Dále skvělí lidé z Random House: Gina Centrellová, výjimečná vydavatelka a mimořádně okouzlující dáma; Mark Tavani, můj redaktor, momentálně již ženatý muž, který je daleko moudřejší, než by napovídal jeho věk; Cindy Murrayová, která se pokaždé přímo překonává v oblasti publicity; Kim Hoveyová, jejíž marketingové dovednosti se vymykají jakémukoli popisu; Beck Stvan, talentovaný umělec s úžasným okem na obálky; Laura Jorstadová, která se opět dokonale vypořádala s korekturami; Carole Lowensteinová, která se vždycky postará, aby se stránky dobře četly; a konečně všichni v odděleních propagace a odbytu, bez jejichž mimořádného úsilí se nedá dosáhnout naprosto ničeho.

Ještě jeden člověk zasluhuje zvláštní zmínku: Kenneth Harvey. Ken mě před pár lety na večeři v Jižní Karolíně nasměroval k libanonskému učenci jménem Kamal Salíbí a ke svérázné teorii, z níž nakonec vznikl tento román. Nápady se líhnou v těch nejpodivnějších chvílích a z nejnečekanějších podnětů – a je úkolem spisovatele, aby je rozpoznal. Díky, Kene.

A také mám ve svém životě novou Elizabeth – chytrou, krásnou a milující. Má osmiletá dcera Elizabeth je pro mě samozřejmě trvalým zdrojem radosti. A v neposlední řadě je tato kniha věnována mým dvěma dospělým dětem, Kevinovi a Katii, díky nimž se cítím starý i mladý zároveň.

Dějiny jsou extraktem důkazů, které přežily z minulosti.

Oscar Handlin, *Pravda v historii* (1979)

Od prvního Adama, jenž spatřil noc a den a tvar své vlastní ruky, si lidé vymýšlejí příběhy a zaznamenávají do kamene, do kovu či na pergamen cokoli, co patří ke světu nebo co stvořily sny. Zde je ovoce jejich práce – Knihovna. Malověrní říkají, že kdyby shořela, shoří s ní dějiny. Kdepak. To nekonečno knih zrodila neutuchající lidská práce. I kdyby z nich nezůstala ani jediná, člověk by opět zplodil každou stránku a každý řádek.

Jorge Luis Borges, o Alexandrijské knihovně

Knihovny jsou pamětí lidstva.

Johann Wolfgang von Goethe

Prolog

Palestina
duben 1948

George Haddád hleděl na muže připoutaného k židli a docházela mu trpělivost. Vězeň se mu trochu podobal; také měl snědou pleť, orlí nos a hluboko posazené oči Syřana či Libanonce. Ale cosi na něm Haddádovi prostě vadilo.

„Ptám se už naposledy: Kdo jste?“

Haddádovi vojáci toho neznámého chytili před třemi hodinami, těsně před rozbřeskem. Šel sám, neozbrojen, což bylo čiré šílenství. Jakmile se Britové loni v listopadu rozhodli rozdělit Palestinu do dvou států, arabského a židovského, rozhořela se mezi oběma stranami válka. A přesto ten hlupák vpochodoval rovnou do arabské pevnosti, nijak se nebránil a od chvíle, kdy ho připoutali k židli, neřekl ani slovo.

„Copak mě neslyšíte? Ptám se vás, kdo jste.“ Haddád mluvil arabsky a ten muž mu očividně rozuměl.

„Jsem Strážce.“

Haddádovi taková odpověď nic neříkala. „Co to má znamenat?“

„Jsme ochránci vědění.“

Haddád neměl na hádanky náladu. Zrovna včera zaútočilo na nedalekou vesnici židovské podzemní hnutí. Židé nahnali čtyřicet Palestinců, mužů i žen, do lomu a postříleli je. Nebylo to nic neobvyklého. Araby vraždili a vytlačovali systematicky. Půdu, na níž jejich rodiny sídlily šestnáct set let, jim konfiskovali. To, co se dělo, byla *nakba*, pohroma. Haddád toužil vypadnout ven a bojovat s nepřítelem, a ne tady poslouchat nesmysly.

„Všichni ochraňujeme nějaké vědění,“ prohlásil. „To moje spočívá v tom, jak zadupat do země každého sionistu, kterého najdu.“

„Právě proto jsem přišel. Válka není nutná.“

Ten chlap byl padlý na hlavu. „Copak jste slepý? Židé se sem hrnou a drtí nás. Nic jiného než válka nám nezbývá.“

„Podceňujete židovské odhodlání. Přežívají po staletí a budou přežívat i dál.“

„Tahle země je naše. Vyhrajeme.“

„Existují věci mocnější než kulky a mohou vám přinést vítězství.“

„To je pravda. Třeba bomby. Máme jich spousty. Rozdrtíme vás zlodějské sionisty do posledního.“

„Já nejsem sionista.“

Vězeň to pronesl klidným tónem a pak se odmlčel. Haddád dospěl k názoru, že by měl s tímhle výslechem skončit. Na slepé uličky nemá čas.

Vtom ten muž prohlásil: „Přicházím z knihovny, abych si promluvil s Kamalem Haddádem.“

Haddádův hněv ustoupil a vystřídal ho zmatek. „To je můj otec.“

„Řekli mi, že žije v téhle vesnici.“

Haddádův otec byl akademik, studoval dějiny Palestiny a přednášel na univerzitě v Jeruzalémě. Byl to muž mohutné postavy i hlasu, vřelého smíchu i srdce. Poslední dobou vystupoval jako emisar při jednáních mezi Araby a Brity, snažil se zarazit masové židovské přistěhovalectví a předejít *nakbě*. Ale byla to marná snaha.

„Můj otec je mrtvý.“

Ve vězňových bezvýrazných očích poprvé prokmitl zájem. „To jsem nevěděl.“

Haddádovi se vybavila vzpomínka, kterou by rád navždy zapomněl. „Před čtrnácti dny si strčil do pusy hlaveň pušky a vystřelil si mozek z hlavy. Zanechal vzkaz, ve kterém stálo, že už nedokáže přihlížet zkáze své domoviny. Připadal si osobně odpovědný za to, že sionisty nezastavil.“ Haddád vrazil Strážci před obličej revolver. „Proč se po otci sháníte?“

„Měl jsem mu předat informaci. Že ho zveme.“

V Haddádovi znovu vzkypěl vztek. „O čem to žvaníte?“

„Váš otec se těšil velké úctě. Byl to učenec oprávněný sdílet naše vědění. Proto jsem přišel – abych ho pozval, ať je sdílí."

Mužův klidný hlas zasáhl Haddáda jako vědro vody vychrstnuté do plamenů. „Co měl sdílet?"

Strážce zavrtěl hlavou. „To jsem směl říct jen jemu."

„Je mrtvý."

„To znamená, že místo něj bude pozván někdo jiný."

O čem to ten chlap vykládá? Haddád zajal hodně Židů – mučil je, aby od nich vyzvěděl, co se dá, a ty trosky, které z nich zbyly, nakonec zastřelil. Před *nakbou* Haddád farmařil, pěstoval olivy, ale stejně jako otce ho lákala akademická dráha a chtěl pokračovat ve studiu. Teď to nepřipadalo v úvahu. Z odvěké vlasti Arabů kus vyřízli a založili na něm stát Izrael. Svět zřejmě chtěl odškodnit Židy za holocaust – a udělal to na účet palestinského lidu.

Haddád zapíchl muži hlaveň mezi oči. „Právě jsem se pozval. Řekni mi o tom vědění."

Zajatcovy oči jako by jím pronikly skrznaskrz a na okamžik se ho zmocnila podivná tíseň. Tenhle emisar očividně čelil kritickým situacím i dřív. Haddád jeho srdnatost chtě nechtě obdivoval.

„Vedete válku, která je zbytečná, proti nepříteli, který má mylné informace," prohlásil ten muž.

„Při Božím jménu, o čem to mluvíte?"

„To se dozví příští pozvaný."

Dopoledne pomalu vrcholilo. Haddád se potřeboval jít vyspat. Doufal, že se od zajatce dozví identitu některých Židů z podzemního hnutí, snad dokonce těch zrůd, které včera povraždily ty vesničany. Prokletí Britové zásobovali sionisty puškami a tanky. Zato Arabům celé roky zákonem zakazovali vlastnit zbraně a tím je nesmírně znevýhodnili. Arabové sice měli početní převahu, ale Židé byli na válku lépe připraveni a Haddád se obával, že jejím výsledkem bude legitimizace státu Izrael.

Znovu pohlédl do toho nepoddajného odhodlaného obličeje, do očí, které před ním ani na okamžik neuhýbaly, a pochopil, že ten člověk se nebojí zemřít. Zabíjení se pro Haddáda během

posledních několika měsíců stávalo čím dál snazší. Židovské ukrutnosti mu pomohly ulevit tomu málu, co zbývalo z jeho svědomí. V pouhých devatenácti mu srdce ztvrdlo na kámen.

Ale válka je válka.

Stiskl spoušť.